

[Justitsministeren]

de er egnede til at have et jagttegn, bortset fra at de kan opfylde de krav, som en jagtprøve stiller. Og så kan man jo spørge: er vi så ikke nået lige langt, hvis de – i stedet for at kunne gå hen og købe det i forretningen – ved at tage en jagtprøve kan fortsætte med at have et gevær og anvende det på samme måde, som de har gjort det hidtil?

Det er det, der er problemet, og det, jeg synes det er rimeligt, at vi får lejlighed til at drøfte i udvalget, er, om vi kan gennemføre en lovgivning sådan, at man siger: ja, nu har vi grebet ind på det afgørende punkt, nemlig at man ikke uden videre kan gå hen og købe et jagtgevær. Det må forhindre det væsentlige af det, vi ville forhindre, men vi ønsker altså ikke at gøre dette her omfattende på den måde, at det medfører megen administration, og derfor tillader vi de, skal vi sige huller i systemet, der er kommet frem ved, at vi ikke har en samkøring, og i øvrigt er vi jo alle sammen tilbageholdende med for megen registrering.

På samme måde må jeg sige med hensyn til overgangsbestemmelser. Jeg vil gerne sige til hr. Jimmy Stahr, at jeg i allerhøjeste grad mener, man kan drøfte tidsforløbet af overgangsbestemmelserne, altså om det er nødvendigt med overgangsbestemmelser af den varighed, der er foreslået.

Men skal man også her gøre det mere restriktivt i retning af at foretage en gennemgang af dem, der lovligt har deres jagtgeværer, indkøbt i en forretning og eventuelt i forbindelse med et jagttegn? Jeg er da klar over, at man kan gøre det hele meget grundigere, men det medfører altså også nogle udgifter, hvorom man kunne sige: behøver vi det for at få opfyldt det formål, vi gerne vil?

Det er rigtigt, som fru Inger Harms var inde på, at jeg her har foretaget en ændring i forhold til det forslag, der blev stillet af arbejdsudvalget, men det mener jeg nu er helt igennem lovligt. Det er udmærket med høringer, og dem lægger vi alle sammen vægt på, men det skulle jo nødigt være sådan, at høringsinstituttet i sig selv forhindrede os i – hvad enten det er den ene eller den anden regering – at fremsætte det lovforslag, man i situationen mener er det rigtige, og der er jo heller ikke standset noget derved. De pågældende, der har en anden mening, har jo all lejlighed til at gå til udvalget, hvis de ønsker det. Sådan mener jeg altså at proceduren må

være. Ingen bør være bundet af, hvad der fremkommer af forslag i en udvalgsbetænkning, selv om den har været ude til høring. Vi må i folketinget stå frit med hensyn til, hvordan vi vil udarbejde de endelige forslag.

Men jeg er da klar over, at man på dette punkt kan drøfte, hvor restriktive vi skal være. Det afgørende for mig er imidlertid, at man får gennemført en lovgivning og gerne så hurtigt som muligt, hvor man viser, at man vil gribe ind over for noget, vi ikke kan tillade her i et samfund, hvor vi er imod vold.

Knud Lind (FP):

Jeg vil gerne endnu en gang gøre opmærksom på den ulighed, der er ved at blive skabt med denne lovgivning. En mindre undersøgelse viste, at sandsynligheden for, at det netop er jægerne, der er de mulige lovovertrædere, er uendelig lille, men det er alligevel de lovlidige, der skal betale. Trods denne mindre risiko er det altså dem, der skal betale.

Forbudsdanmark står for døren, desværre, med denne lovgivning uden den ønskede effekt. Denne lov vil nemlig slet ikke fjerne problemet. Derimod kan jeg henvise til straffelovens § 77 a, der siger: »Genstande, som på grund af deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder må befrygtes at ville blive brugt ved en strafbar handling, kan konfiskeres, for så vidt det må anses for påkrævet for at forebygge den strafbare handling.« Deraf følger, at selv haglgeværer, som ikke er oversavede eller afkortede, kan konfiskeres. Der foreligger nemlig domme både fra Roskilde herredsret af 14. april 1982 og fra landsretten af 1. november 1982, i medfør af hvilke haglgeværer, som ikke er oversavede – altså ganske almindelige haglgeværer – der har befundet sig i en rockerbandes klubhus, er blevet konfiskeret. Det vil med andre ord sige, at man med den nuværende lovgivning i hånden er i stand til at komme en del af dette uvæsen til livs.

Det stiller ministerens lovforslag i et noget grelt lys, i særdeleshed når man ser, hvem der skal betale for det, og at man ønsker en større EDB-samkøring af det, samtidig med at man siger: de 170.000 må vi søreme se efter; det er dem, om hvem det gælder, at der er 0,2 eller 0,5 pct.s chance for, at de vil